

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 frt — kr.
Negyed évre — frt 50 kr.

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilttéri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl.

Gyalog-járóink.

Már két évtized zajlik le felettünk, mióta gyalog-járóink — magyarul (?) flaszterunk — ügye megoldásra vár.

Azóta már széles e hazában oly remek alkotások láttak napvilágot, mik a bámulat tárgyai.

Mióta mi beszélgetünk s gyötrődünk a gyalog járó kérdésével: felépült a dunai Ferencz-József hid, a fővárosi új paloták egész tömkelege mosolyog a nézőre és a jó Isten tudja, mik nem készültek el már azóta, mióta mi építjük (?) gyalog-járóinkat, sőt attól tartunk, hogy a fővárosi eskütéri hid is előbb nyer befejezést, mint a mi gyalog-járóink.

Mi is falusi nép vagyunk, a falusi nép pedig tormába esett féreg, a falusi gondolkodás unikum a maga nemében. A falusi embert úgy kell kiböködni keleti kényelméből s minden szép, jó s hasznos ügyet lomha gondolkodásával szemben karhatalommal kell létesíteni. Allításom igazságát könnyen belátja az, ki végig megy a főutcánk változatosságban gazdag, de a testi épséget felette veszélyeztető gyalog járóin!

Neveket nem említünk, de éppen a napokban történt, hogy egyik lakostársunk az egyik vagyonos s közbecsülésnek örvendő lakostársunk háza előtt egy apró kövekkel diszitett gödörbe hágott s a véletlennek köszönhetette csak, hogy végzetes sérelem nem esett testi épségén.

Már egy évtized óta a felettes hatóság a gyalogjárók ügyében rendeletet rendeletre halmoz, hogy kiemeljen bennünket azon lethargiából, mely a falusi publikumnak oly jellegű vonása; már égettettünk téglát is gyalog-járóink számára, a terveket napról-napra főzzük évek sora óta, de az mind bekozmásodik, marad minden a maga türethetetlen állapotában, szóval se tisztos indokok, se humanitás motívumok ránk nem hatnak.

Nyáron kilessük mikor legnépesebbek az utcák, akkor söprünk a

járó-kelők bosszantására, télen meg ott hagyjuk a havat, számítva arra, hogy a publikum csizmái majd elhordják azt!

De ne essünk kétségbe, hogy nem tudunk lucza-széket csinálni.

Jövő évben elkészül átkelési szakaszunkon a koczka-köburkolat s azt pengetik megbízható körökben, hogy a koczka-burkolattal egyidejűleg a házak melletti járó is elfog közköltsegen készíttetni, még pedig szinte koczka-köburkolattal.

Vajha ez eszme megvalósulna! s vajha már az 1900-ik évben az ige testté lenne!

Ez ígéret s terv beváltása nem csak a lakosságot kötelezné elismerésre, de szépészeti szempontból is nagy javára lenne községünknek. Legyen az intéző körökben energia, lássák be azt, hogy a falusi gondolkodáson a legszentebb intenczió is hajótörést szokott szenvedni, a kura gyökeres legyen, másképp félsz, hogy a szép szándék az utóbbiak világában fog menthetlenül elveszni.

Várjuk a jövőt! s jönni is kell utaink reformját illetőleg egy jobb jövőnek, mert a mai impertinens járdáinkra feltétlenül áll: hogy nyáron nincs rájuk szükségünk, télen meg nem használhatjuk testi épségünk koczkáztatása nélkül.

Levelezés.

Tömörkény, 1899. október 26.

T. szerkesztő ur!

Engedje meg, hogy községünk ügyeiről egyet-mást b. lapja hasábjain elmondhassak. Új község vagyunk üres házi pénztárral. Gözerővel csináltunk önálló községet, mit már volt elég alkalmunk megbánni, mert belátjuk immár, hogy még várhattunk volna egy évtizedig, ennyi idő éppen elég lett volna arra, hogy jól megfontoljuk s megérleljük a községalakítás, illetve a Mindszenttől való elszakadás eszméjét; belátjuk ma már, hogy először közakarattal apródonkint fel kellett volna emelni az összes középületeket, olyanokat t. i. minők községünk igényeinek szerényen megfelelőek volna; belátjuk még azt is, hogy a fényesen épített közházak árából szerényen összes iskoláink kérdését megoldhat-

tuk volna; végül beismerjük, hogy hibáztunk, midőn az elválás helyett nem kértünk inkább valami pusztai bíróságot s azt, hogy hetenkint kijárt volna egyik jegyző ügyünk bajunk felvételére s rendezésére: s csak akkor kellett volna belevágnunk az önállóságba, midőn teljesen berendeztük volna magunkat, hasonlattal élve, megtöltöttük volna kamránkat, konyhánkat, de így teljesegett rajtunk a közmondás: üres konyhának bolond a gazdaszszonya.

Nyakig bajban vagyunk!

Adónk magas, minden adóforint után fizetünk 90 krt, iskolákat kellene építenünk, nincs miből, ez elől már pedig ki nem térhetünk.

Folyó hó 24-én látogatott meg bennünket Tergina Gyula tanfelügyelő ur. Javaslatba hoztunk neki két épületet, hogy azok közül nézné ki egyiket iskola helyiségének, de azok közül egyik sem felelt meg a követelménynek s azért a község most arra van utalva, hogy földet sajátítson ki s alapjából emeljen egy, a kor kívánalmának megfelelő iskolát előírás szerinti tanító-lakkal. Nehéz feladat ma már a földvétel községünk központjában, mert 80—100 krt is elkérnek egy kvadrát öl földért. Ha pedig nem építünk, hatóságilag emelnek iskolát terhünkre.

Van még más bajunk is.

Piacsterünk nincs, eddig a templom-tér szolgált piacsterül és nem tudjuk a r. kat. egyház mikor szorít el onnan bennünket, mert hiszen más portával nem rendelkezhetünk s ha az egyházzal nem sikerül valami egyességre lépünk, akkor ismét oly akut jellegű kérdés táru fel előttünk, melynek megoldása nem kevesebb bajjal fog járni, mint az iskola kérdés lebonyolítása.

Mint méltóztatik látni, baj környékez bennünket minden oldalról, nagy kitartás és nagy eldozatkészségre, egy szívvel-lélekkel eszközözendő munkára s egyetértésre lesz szüksége a polgároknak, hogy a megoldásra váró ügyeket rendezze, hogy minden tulajdonságok meglesznek-e lakosságunkban, nem tudom! Talán igen! hiszen kislelkü soha se volt a magyar ember, és ma is azt tartja őseivel, hogy: „a mi nehéz, az még nem lehetetlen.“

Ezeket óhajtottam b. lapja számára megírni, hogy tájékozottságot szerezen ki-ki arról, hogy Tömörkényen se mind arany a mi fénylik, elmúltak már azon idők, midőn apáink Félégyházáról kölcsönöztek koldust, hogy az is legyen, már odaérünk, hogy nemsokára visszakölcsönözhetjük a szívességet Félégyházának, ha ugyan megszorulna koldusok dolgában.

Tömörkényi.

VEGYESEK.

— Föld bérbeadás. F hó 23-án volt a Tófenéken az egy holdas földparcellák árverése. Az érdeklődés felette nagy volt. Az árak túl magasak lettek: 25 frttól 29 frttig keltek holdankint, őszi vetés alá. Mint értesülünk, már megindult a cserebere, az átadás, üzérkedés, még pedig egészen széles mederben. Hogy a kitűzött cél elless-e érve, a jövő mutatja meg, de azt hisszük, csak úgy lesz a cél némileg is megközelítve, ha más rendszer állítatik fel a bérleti parcellák kiadása körül.

— Iskola látogatás. Dr. Tergina Gyula kir. tantelgyelő, ki 23-án érkezett községünkbe, de hivatalos ügyben Csany és Tömörkény községeket látogatta meg — november hó elején három napra a mindszenti iskolákat szerencséselteti látogatásával, mikor is több — az államosításra vonatkozó ügyet fog elintézni.

— Bicskázás. A mult vasárnap a függetlenségi párt helyiségében bál volt. A bortul felhevült fiatalság oly életveszélyes sebet ejtett, hogy garázdaságával méltón a közlakosság felháborodását keltette fel. A megbotránkoztató esethez azon megjegyzést fűzzük, hogy csak tisztességes fiatalság érdemel bálengedélyt, de olyan fiatalság, mely minden bál alkalmával egymás életére tör, megérdemli, hogy egyszer s mindenkorra eltiltassék a báltól. Volt idő, midőn féléven át nem adott a hatóság bálengedélyt, azért megvolt a fiatalság, nem bicskázott, nem pazarolta pénzét — mit bizony néha-néha, némelyik pe-

dig minden alkalommal — meg nem engedett módon szerzett; nem rontotta egészségét. Hol van az megírva, hogy a nép gyermeke minden vasárnap bálozzon? holott az intelligens elem gyermekei örülnek, ha egy évben 1—2 alkalommal bálazhatnak. Eszünkbe jut a provizórium korszaka, midőn a bálak csak délután 3—7 óráig engedélyeztetek, a napnak e szakában könnyebb a bálózó fiatalság ellenőrzése s nem oly könnyű nappal az orgiák ama válogatott fajtát üzni, a hogy azt üzi a mai fiatalság az éj leple alatt. Felhívjuk e körülményre hatóságunk figyelmét.

— Eljegyzés. Korom József polgártársunk ma tartja eljegyzését Papp Rozika kisasszonynyal Csongrádon. Gratulálunk!

— Vásári színház. A mult héten tartott vásáron Balog Károly helybeli lókupecz cigány és Grünbaum Salamon ugyan csak elzüllött csongrádi illetőségű lókupecz egymással összeveszvé a vásári publikum szórakoztatására ropogós kis verekedést rögtönöztek, melynek utolsó felvonása a csendőrség felleptével játszódott le. Ugyanis Grünbaum azt állította, hogy a verekedés közben zsebéből kihullott három darab koronást Balog felszedte, Balog beismerte, hogy felvette a koronásokat, de mint sajátját, mivel az ő zsebéből hullott ki. A vizsgálatra e dolog azt a benyomást tette — nem lévén kideríthető a tiszta tényállás, — hogy tulajdonképen Grünbaum akart hozzá jutni Balog három koronájához.

— Őszi fecskék. Már mind sűrűbben száguldanak át községünkön az őszi hirnökei: a káposztások. Már a mult csütörtökön egymás mellett három kocsi is ver-

senyzett egymással a sebes hajtásban. Teszik ezt pedig azért, hogy a legközelebbi kompból ki ne maradjanak, no meg egy kis szesz is disponálja őket a sebes hajtásra. Csak hogy bajt okozhatnak, mert a szembe jövő kocsi alig térhet ki előlük, különösen a hol keskeny az utca, a kisebb iskolás gyermekekre meg veszedelmes a káposztások által üzött eszeveszett hajtás. Jó lenne példaadásul egy párt megbüntetni.

— Bonyolult rokonság. Titusvilleben (Bennsylvania) egy Harman Vilmos nevű ember öngyilkosságot követett el, még pedig sajátságos okokból. Arra a meggyőződésre jutott ugyanis, hogy önmagának lett az öregapja. Az öngyilkos hátrahagyott levelében ezeket írja: Nőül vettem egy özvegyet, akinek nagy lánya volt. Apám gyakran meglátogatott bennünket, belészeretett a mostoha leányomba és nőül vette. Így apám a vömmé lett és a menyem az anyám, a mennyiben apámnak a felesége volt. Nemsokára a feleségemnek fia lett, aki nem volt más, mint apámnak a sógora, nekem nagybátyám, a mennyiben mostoha lányomnak az öcsöce volt. Apámnak a felesége szintén fiat szült; ez az öcsém és egyszersmind unokám lett, mert hisz leányomnak a fia volt. Ezért a feleségem a nagyanyám lett, mert anyja volt az anyámnak. A feleségemnek férje és unokája voltam és mint-hogy a nagyanyának a férje egyszersmind ugyanannak a nagyapja, így én saját magamnak a nagyapja voltam. Ez kétségbeejtett.

— A magyar nép időjósai. Almos vagyok, — barnul a hajam, — bogaras a jószág, — beszorult a csutor fődele, — behallik a szomszéd harang, — bürke szalonna meglágyult, — brekegnek a leveli békák, — csereg a gyöntyuk, csipnek a

TÁRCZA.

A cigányok közmondásaink tükrében.

Van egy közmondás, mely így hangzik: „Közmondás nem hazug szólás,“ vagy így is: „Igaza van a közmondásnak.“

Lássuk hát, mennyiben helyes ez állítás, ha a magyar közmondások közül azokat szemeljük ki, melyek a cigányokra vonatkoznak. Ezek azért is érdekesek, mert majdnem mindnyája magyar földön termett, míg más közmondások gyakran a többi népekkel közösek szoktak lenni. „Akasztás sem esik ingyen.“ Nem tudni, hová való ítélőszéknek nem volt hóhérja, a ki egy cigányt felakasztana. Azt határozták tehát, hogy a cigányt elküldik, hogy maga akasztassa fel magát. A cigány látván kivel van dolga, azt mondván erre, hogy ingyen sehol sem fognak felakasztani. Ezért hát pár forintot adtak neki, melylyel elment ugyan a cigány, de felakasztatta-e magát vagy nem, erről hallgat a krónika.

„Alkudj cigányosan, fizess becsületesen.“ — „Alkuszik, mint a cigány a lóra.“ — „Beillene vajdának a cigányok-

nál.“ — „Bélyeges lóra is felül a cigány.“ — Czigánynak bűdös a kender.“ (Mert emberakasztó kötelet kenderből készítenek.) — „Czigány kereket hányni (vagy vetni.“ — Czigány utcába szaladt, vagy cigány torokba ment.“ (A légesöbe ment az étel vagy ital.) — „Czigány nem való sem vadra, sem hadra.“ (T. i. hadakozásra.) — „Czigánytól szemet, macskától hájat bajos venni.“ — „Czigánynak tilt lopást.“ (Lehetetlent kíván. Olyant tilt, a mit nem lehet.)

„Elfogyott a puskapora, mint a nagyidai cigányoknak.“ A labanczok ellen vitézül viselték ragukat a nagyidai cigányok, úgy hogy az ellenségnek — kudarcot vallva — vissza kellett vonulnia. A labanczok távozásakor a cigányok elbizakodva fenyegetésekre is fakadtak és azt találták mondani: „köszönjétek labanczok, hogy puskaporunk kifogyott.“ Ezt a labanczok hamar felfogták és visszafordulva, a cigányokat felkoncizolták. E gyászesetnek keserves emlékezetére mainapiglan is megvan még a siralmas „nagyidai nóta.“

„Eltalálta, mint cigány a buzavetést.“ — „Fél, mint cigány Szent-Mihálytól“ vagy busul, mint cigány Szent-Mihály napján.“ (Ekkor t. i. az időjárás

erősen hűvösödik. „Aldott Szent-Gyurka, kegyetlen Szent-Mihály,“ — cigány mondás Zemplénben.)

„Hét bőre van, mint a cigánynak.“ — „Huzza halasztja mint cigány az akasztást.“ — „Magszokta mint cigány-ló a korbácsot, (zab helyett). — „Magszokta, mint a cigány a lopást.“ — „Magszokta, mint a cigány a verést.“ Története ez: Beállit régente a cigány a szolgabíróhoz. Kéri, sőt rimánkodik mindenképen, hogy huzassa le a deresre és veresse meg. Váltig vallatta a szolgabíró a cigányt és követelte, mondaná meg, mi csiny miatt kívánja magát megfenyítettetni. Amde a cigány erősen megmaradt abbeli állításánál, hogy ő „becsületes“ ember, az egész község tanu rá, ő mi bünt sem követett el, de azért könyörgésével föl nem hagyott addig, míg a szolgabíró végre is meguntván a sok rimánkodást, előhív két régi divatu pandurt, deresre fekteti a cigányt s a két botozó ugyancsak emberül lát hozzá a nedrágoroláshoz, de a cigány csak nallgat. Már 40-et, 50-et, sőt 60-at is sóznak reá, a cigány érzéketlen marad; míg végre a 70—75-ikre eikezd sziszegni s azt mondja: „no most elég már“ s fölkelvén, a két pandurnak egy-egy lá-

balhák: eső lesz. Dühöse a méhek, — fecskék alatt jarnak, — foltosodik a kövezet, — feszül a ladafa, ablakráma, — ficzkádozik, csutkát, rongyot tép a disznó, — halottal álmodtam, — kelepel a pók, — kapa, kasza feketedik, — kemény a harangkötél, — kiabál a drótos: eső lesz. — Lecsap a füst, — ludak, kacsák örömben nem férnek a tóban, vízben, — mosdik a macska, megereszkezik a hur, — megsurran az ablak, — messze ellátszik a hegy, — nedvesedik a só. — porban henteredik a szamár: eső lesz. Pipál a hegy, — pezseg a hangya, — rikoltoz a páva, — sokat szólnak a kakasok, — sok a csillag — szemtelenek a legyek, — száraz a tenyerem, — szoros a zsákmadzak, — tyukszem fáj, — tyukok, verebek fürödnek, udvaros a hold, — vizket a fülem: eső lesz.

— A „Rákóczy“ hatása. Csaknem száz esztendeje annak, hogy Bihari János megalkotta a Rákóczy-indulót a Régi Rákóczy-nótáktól s azóta ez a világ leggyújtóbb harczi riadója. A különböző nemzetek harczi indulói közül egy sem közelíti meg. Még béke idején is harczi mámorba ejti ez a katorát. Gyújtó hatásának jellemző példáját lehetett látni a Segesvár környékén tartott hadgyakorlaton. A Segesvártól néhány órányira eső apoldi határon csatározó honvédség a hideg esőben és a nagy sárban csaknem az összerogyásig elfáradt, csupán a kötelességteljesítés érzete vezette mindaddig, míg ellenfelével farkaszemet nézhetett. Akkor egyszerre rázendítette a zenekar a Rákóczy-indulót. A szegénység egyszerre elfelejtette a fáradtságát s aczélrugóként pattant fel és vezényszó nélküli rohant előre. A század és szakasparancsnokok nehéz tusa után tudták lecsillapítani a felvillanyozott tömeget.

zsiást (2 forintot) nyújt jutalmul. Csodálkozván a szolgabíró, így szól: Te cigány, most már kiállottad a büntetést, szólj hát igazán és őszintén, miért veretted meg magadat, ha állításod szerint ártatlan vagy? „Hát kirem alásan a tekintetes szolgabíró urat, most is azt mondom, hogy büntetlen vagyok és az maradok is; az okát azért nem mondtam meg, mert filtem, hogy nem teljesíti kirisemet; most már elmondom. Mint kóborló cigányok, — amilyen én is voltam, — csak lopásból éltünk, de hogy a lopásért járandó verést ne nagyon érezzük, kiseded korunktól fogva vertük egymást, hogy a veréshez hozzá szokjunk és én nagyon is hozzászoktam. Azonban mióta megtelepedett polgár lettem, a verés elmaradt s vérem ennél fogva úgy megsűrűsödött, hogy beteggé tett. No, de most már erre a kis verésre egészségesnek érzem magamat. Köszönöm a hozzám való szíveségét!“ — „Mestelen, mint a cigány purdó.“ — „Minden cigány a maga lovát dicséri.“ (Azaz mindenkinek szép a magáé).

„Nem mind nagyságos ur, kit a cigány annak mond.“ No, ennél a régi közmondásnál senki sem bírna — néhány szóval — élesebb szatírárt írni a korunkban

CSARNOK.

Ötven év előtt.

1848. október 23. Zalánán a románok mészárolják a magyar lakosságot. — A magyar hadak Nagylak és Vajdaszeg közt szétverik a gyülelésez oláh táborát.

1848. október 24. Az Agyagfalváról elindult székelység a Radnót tájékán táborzó, katonasággal erősített oláh népséget megtámadja és megfutamtja.

1848. október 25. Windischgrätz hg. kiáltványára Kossuth válaszol, mit Ivánkával küld meg, de W. „lázáddal nem alkuszik“. Ivánkát Jellasics elfogja.

1848. október 26. Nagy Enyed tájékán az oláh fölkelőket, kik között sok a császári katona, a megtámadásukra induló magyar sereg megveri és szétkergeti.

1848. október 27. Szimmics Boldizsár osztrák tábornok Kosztolánynál Ordódi honvéd seregét adáz harc után szétveri; de az ő vesztesége is nagy.

1848. október 28. A féktelen románok a Krakkóban élő magyarok közül kétszázat a legkegyetlenebb módon agyonvernek, sokat szétfűrészelnek s kioznak.

1848. október 29. Betzmann székely dandára Sárospatak tájékán Urbán előcsapatait erős rohammal visszaveri s az oláh fölkelőket szétszórja.

*

A hosszunevű magyar. A kassai német komandáns egyszer megparancsolta, hogy mindenki, a ki be akar jutni a város kapuján, tartozik megmondani a nevét az őrtisztnek; ez majd aztán a komandáns döntése alá terjeszti: szabad-e annak az embernek bejönni Kassa városába.

Hosszumezei Balázs, Zemplénnvármegye alispánja érkezett egyszer Kassa kapujához. A német tiszt reá ripakodott:

— Hogy hívnak?

dühöngő — cimkórságra. Böles elődeink csak a társadalmon kívül álló (megvetett) cigányt tartották képesnek arra, hogy valakit följobb czimezzon, mint a mennyi hivatalos, társadalmi stb. állásánál fogva megilleti. A mai népség tulnyomó többsége tehát — elcigányosodott. — „Nem szokta cigány a szántást.“ — „Nincs ott cigánynak esontja.“ Ha megüti magát valaki és fájlalja, akkor szokták ezt tréfásan mondani. — „Olyan igaz, hogy 12 cigány is megesküdnék rá.“ — „Ritka cigány hazugság nélkül.“ — „Rosszabb a cigánynál.“ stb. stb.

Ezekből az idézetekből igen kevés elismerés vonható ki a cigányok jellemére nézve; szigoruan, részben nyersen hangzó elítélés majdnem az egész.

E sorok elején fölemlítettük azt a közmondást, mely szerint: „Közmondás nem hazug szólás,“ vagy másképpen: „Igaz a van a közmondásnak.“

Elég sajnos, hogy a cigányokra vonatkozó föntebbi idézetek, egybevetve a tapasztalással, igazat adnak ez utóbbi merész közmondásnak, miután cigányaink jelmeze alig javult észrevehetőleg azóta, hogy róluk ama lesújtó szólások közkeletűekké váltak.

— Kóleshosszumezei. Hosszumezey Balásznak! felelt kevélyen a magyar ur.

— Az ördög tanulja meg a nevedet! Az ördög mondja be a komandánsnak! kiáltott a német elszörnyedve.

Es minden teketória nélkül bebocsátotta a városba az alispánt.

Czigány eskü. Az öreg Skirmay Antal följegyzte, hogy a cigányok a XVII. században a zemplénnvármegyei bírák előtt, ha tanulságot tettek, e szerint a formula szerint esküdtek:

„Valamint Fáraó királyt az Isten a Verestenger mélységében elsüllyesztette, úgy engemet is a föld gyomrában elsüllyesszen; és ha igazat nem mondanék, átkozott legyek, soha se lopásban, se cserélésben és semmi dolgaiban szerencsém ne legyen, sőt első cserélésemben a lovam csudává váljon és számárrá legyen, én meg akasztófán száradjak dühös hóhér keze által.“

Csáky szalmája. Ennek a szólásunknak kétféle eredetét is emlegetik.

Némelyik szerint már 1321-ben, Csák Máté halála után keletkezett, mikor a nyomorgatott szomszéd urak az olygarcha immár gazdátlan birtokainak estek és széthordtak mindent, még a szalmát is.

Mások azt mondják, hogy az a szólás az 1655-ben elhalt gróf Csáky László országglására vonatkozik, aki olyan jószívű, adakozó ember volt, hogy szerűit szabadjában hagyta: kiki vihetett szalmát, polyvát, a mennyit akart.

Ez a Csáky László országbíró különben olyan nagy kedvelője volt a vendégeskedésnek, hogy két uradalmat, Lévát és Tatát ellakmározta. Ezért szakácsa, mikor húst aprózott, ezt szokta dudolni magában:

— Lévát, Tatát felvagdaltuk! Lévát, Tatát felvagdaltuk!

Jó Csáky László urasan is szeretett öltözködni. Egy-egy mentéje vagyont ért. Ama két uradalmat ez a kedvtelés is segített elusztatni. Ezért mondta egy püspök, mikor az országbíró fejedelmi pompájú diszruhában látta:

— Skarlát, gránát, nyuszt, Tata suszt!

Belévesztett, mint Bertók a csikba. Bertók az időben, mikor Magyarországon a vendégfogadók még ismeretlenek voltak és az utas embernek az eleibe akadók adtak szállást, magyar csikot vitt eladni Grácba, roppant nagy hasznot remélvén belőle. Hallotta, hogy e városban külön vendégfogadó vagyion, ahol szívesen látják az utasokat. Beszállott tehát a fogadóba, a hol a fogadós gazdag vacsorát, ebédet készített számára, mindenféle borokat rakott eléje, lovainak pedig bőven adott szénát, abrakot:

— Csak tessék, mint otthon.

Bertók azt hitte, hogy mindez ingyen, vendégszeretetből van, mint Magyarországon szokott lenni és többször megdicsérte a fogadóst:

— Be jó ember, német uram!

De az istenáldjont mondó és a szíves vendéglátásért hálálkodó Bertókot a fogadós aztán nem akarta csak úgy elgyszeríteni s mivel a csik árából nem futotta ki a fizetség, zálognak fogta a szekerét meg a négy lovát is.

Es mert a nyomoruság nem jár egyedül: mikor a jámbor Magyarország felé törekedve a Lajta hidjához ért, be is csukták, mert a vier und zwanzig kreutzer vámot nom tudta megfizetni. Ekkor kiáltott

fel így Bertók :

— Mégse bolondság magyarnak lenni !
Innen ered az a mondás, hogy belé-
veszetett, mint Bertók a csikba.

— **A király és az ország.** Gróf Teleki
Sándor az első legkisebbik fia volt ; a
mult század első felében tordai főispán.

Egy országgyűlés 1739 körül kül-
döttséget menesztett herceg Lobkowitz
királyi personalishoz. A küldöttséget gróf
Teleki Sándor vezette.

Amint a küldöttség megjelenik, a
herceg megsértődve a gróf követelő hang-
jától, fogja háromszegletű kalapját és fel-
teszi.

Teleki gróf se rest ám ; kapja nyusz-
tos süvegét és szintén felcsapja a fejére.

— Mit mivel a gróf ? kérdi Lobko-
witz generális bosszusan.

— Amit az ur.

— De én most a király vagyok !
kiáltja a herceg.

— En meg az ország ! viszonozza
kevélyen gróf Teleki Sándor.

M. Anekdotalikus.

Nyilt-tér.*)

Alólirott ez uton kijelentem, hogy a
Doboz István vendéglős ur ellen tett sértő
kifejezésemet ezennel visszavonom, miután

a kir. jár. bíróság előtt ez ügyet egyez-
ség utján elintéztük. **Keszler Ferencz.**

*) E rovat alatt közlöttékért nem vállal felelőséget
a szerkesztő.

Népmozgalmi adatok a lefolyt hétről :

I

Házasságra lépett :

Martus Ferencz Kovács Annával. Takács
János Tóth Emiliával. özv. Gyovai Ferencz
Suti Alojziával.

II

Születtek :

Pap Anna, Csernák Kata, Barna Ferencz
és Veron ikrek. Gémes Emilia, Kis Anna,
Zsótér Mária, Kis János és Rozál ikrek,
Wimmer Károly, Répás Anna.

III

Meghaltak :

Nagy Rozália 22 éves, tüdővész.
Apró Anna 5 perces, születési gyengeség.
Gémes Emilia 1 órás, születési gyengeség.
Petrik László 74 éves, aggkór.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos.
Weisz Ignác.

Hirdetmény.

Van szerencsém a t közön-
ség tudomására juttatni, mi-
szerint a **Nagy-utcza 48.**
számu házban (*Stern kávé-*
ház mellett)

mészárszéket

nyitottam.

Minden igyekezetem oda fog
irányulni, hogy a nagy. érd.
közönség igényeit kielégítem.

Becses pártfogást kér

Korom József.

WEISZ I.

KÖNYVNYOMDÁJA
Mindszerten.

Levélpapírok és borítékok

cézgyomattal

körlevelek, részvények

és

értékpapírok,

kis- és nagy plakátok

esketési és vigalmi

MEGHIVÓK

gyászlapok

hivatalos táblázatok

stb. stb.

jutányos áron készítettnek.

A
„Mindszenti Lap“

szerkesztősége

és

kiadóhivatala

Hirdetések

és

nyilttéri közlemények

jutányos áron vétetnek

fel.

Könyv-
és
papírkereskedés.

KÖNYVEK
irodaiszerek

dobozos

levélpapírok

mindszenti

képes levelező-lapok

jutányosan

kaphatók.